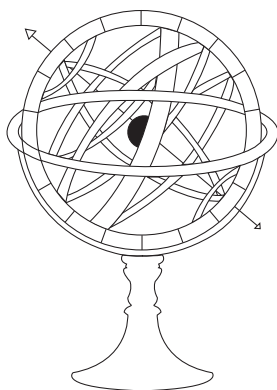

LUCINDA RILEY

A hetedik nővér története

LUCINDA RILEY

A hetedik nővér története

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Missing Sister

Copyright © Lucinda Riley, 2021

Hungarian translation © Szigeti Judit

© General Press Könyvkiadó, 2021

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZIGETI JUDIT

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 493 9

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

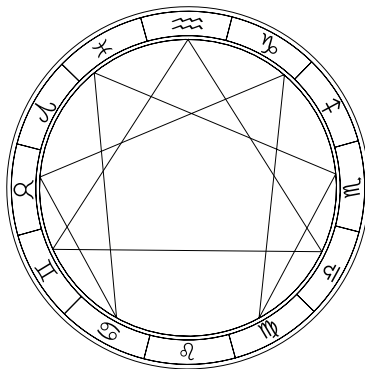
www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

Nyomta és kötötte GENERÁL NYOMDA Kft., 2021
Felelős vezető Hunya Ágnes ügyvezető igazgató

Harrynek

A bátorság azt jelenti, hogy tudjuk, mitől ne féljünk.
(Platónnak tulajdonított mondás)

A szereplők listája

ATLANTISZ

Pa Salt – *a nővérek nevelőapja (elhunyt)*
Marina (Ma) – *a nővérek gyámja*
Claudia – *Atlantisz házvezetőnöje*
Georg Hoffman – *Pa Salt ügyvédje*
Christian – *a hajóskapitány*

A D'APLIÈSE NŐVÉREK

Maia

Ally (Alcyone – magyarul Alküoné)
Csillag (Asterope – magyarul Aszteropé)
CeCe (Celaeno – magyarul Kelainó)
Tiggy (Taygete – magyarul Taügeta)
Electra (magyarul Élektra)
Merope (hiányzik – magyarul Meropé)

Mary-Kate

Új-Zéland, Gibbston-völgy
2008 júniusa

Első fejezet

Pontosan emlékszem, hol voltam, és mit csináltam, amikor láttam az apámat meghalni. A körülmények hasonlóak voltak a mostanihoz: a házunk körül futó veranda fakorlátjának támaszkodtam, és a szőlőszedőket néztem, amint lassan araszoltak az idei gazdag terméstől roskadozó szőlőtőkék sorai között húzódo szűkös ösvényeken. Épp el akartam indulni lefelé a lépcsőn, hogy csatlakozzam hozzájuk, amikor a szemem sarkából észrevettem, hogy apám természetes alakja egyszer csak eltűnik a látóteremből. Először azt hittem, letérdelt, hogy összeszedje a földre hullott szőlőfürtöket – gyűlölte a pazarlást, amit a skót, presbiteriánus értékrendű szülei számlájára írt –, de azután arra lettem figyelmes, hogy a közelében lévő szőlőszedők futva indulnak felé. A verandától jó száz métert kellett rohannom, és mire odaértem hozzá, valaki már feltépte az ingét, és szívmasszázzsal meg szájon át lélegeztetéssel próbálta újraéleszteni, miközben egy másik ember a mentőt hívta. A mentő húsz perc múlva érkezett meg.

A viaszos arcszínét látva már akkor tudtam, amikor a hordágyra tették, hogy soha többé nem fogom hallani mély, öblös hangját, amely olyan méltóságteljes volt, mégis pillanatok alatt rekedtes nevetéssé tudott változni. Miközben könnyek gördültek végig az arcomon, gyengéden megcsókoltam vörösös, napszitta orcáját, elmondtam neki, hogy szeretem, és elbúcsúztam tőle. Visszatekintve egészen szurreálisnak tetszik ez a szörnyű tapasztalat... képtelen voltam felfogni, ahogy az egyik pillanatban még tele volt étellel, a másikban pedig... nos, pusztán egy üres, élettelen test maradt belőle.

Miután hónapok óta szenvedett mellkasi fájdalomtól, miközben úgy tett, mintha emésztési problémái lennének, végre si-

került meggyőzni arról, hogy forduljon orvoshoz. Kiderült, hogy magas a koleszterinszintje, és szigorú diétára fogták. Anyám és én kétségbeesve figyeltük, hogy továbbra is bármit megeszik, amihez csak kedve van, és esténként megiszik egy-egy üveggel a saját készítésű vörösborából. Így hát nem kellett volna meglepődnünk, amikor bekövetkezett a legrosszabb. Talán legyőzhetetlennek hittük őt, amihez magával ragadó személyisége és sugárzó kedélyessége is hozzájárult, de ahogy azt az anyám komoran megjegyezte, végül is mindnyájan csak hús-vér emberek vagyunk. Am apám legalább élete végéig úgy élhetett, ahogy szeretett. Ezenkívül hetvenhárom éves volt, ami egyszerűen felfoghatatlan volt számomra, figyelembe véve a fizikai erejét és a kicsattanó életkedvét.

Emiatt úgy éreztem, becsaptak. Hiszen még csak huszonkét éves voltam, és bár mindig is tudtam, hogy későn érkeztem a szüleim életébe, ennek a jelentősége csak akkor vált világossá számomra, amikor apám meghalt. Az elmúlt néhány hónapban, amióta elvesztettük őt, dühös voltam az igazságtalan helyzet miatt. Miért nem szülehettem korábban? A bátyám, Jack, aki harminckét éves, tíz évvel többet tölthetett apánkkal.

Anya nyilvánvalóan érzékelte a dühömet, bár nem beszéltem neki róla nyíltan. Aztán persze előtött a bűntudat, hiszen ez az egész egyáltalán nem az ő hibája volt. Nagyon szerettem anyámat, mindig is közel álltunk egymáshoz, és láttam, hogy ő is gyászol. Mindent megtettünk azért, hogy vigaszt nyújtsunk egymásnak, és együtt valahogy sikerült átvészelnünk ezt az időszakot.

Jack is csodálatos segítséget jelentett. Az ideje nagy részét azal töltötte, hogy az ilyenkor szokásos bürokratikus ügyeket intézze. Neki kellett átvennie A szőlőskert irányítását is, amit anyám és apám a semmiből épített fel, de az is igaz, hogy apám már kellőképpen felkészítette erre a feladatra.

Egész kisgyerek korától magával vitte Jacket, hogy a bátyám végigkövethesse, hogyan kell gondozni a szőlőtőkéket az év különböző időszakaiban, amelyek végül, valamikor február és április között, az időjárástól függően meghozták gyümölcsüket, majd a szüretelést követően elkészülhettek a finom – és nem olyan régóta díjnyertes – pinot noir borok, amelyek tömegével sorakoztak a raktárban, és várták, hogy kiszállítsák őket Új-Zélandon

és Ausztráliában. Apám minden egyes lépésen végigvezette a fiát, aki így tizenkét éves korára annyi tudást szívott magába, hogy valószínűleg már akkor el tudta volna irányítani az alkalmazottakat.

Jack hivatalosan tizenhat éves korában jelentette be, hogy csatlakozni akar apánkhoz a vállalkozásban, és egy nap szeretné ő irányítani A szőlőskertet, amivel hatalmas örömet okozott neki. Jack üzleti tudományokat tanult az egyetemen, majd ezután kezdett a borászatnál dolgozni teljes munkaidőben.

– Nincs is jobb érzés annál, mint továbbadni egy egészséges örökséget – jelentette ki apám, amikor koccintottunk Jack egészségére néhány évvel ezelőtt, miután a bátyám hat hónapot töltött egy borászatban az ausztráliai Adalaide Hillsben. Ezután apa bejelentette, hogy a fia készen áll a feladatra.

– Egy nap talán te is csatlakozhatsz hozzánk, Mary-Kate. Igyunk arra, hogy még száz évig legyenek McDougal borászok ezen a birtokon!

Míg Jack tökéletesen illeszkedett apám álmába, velem az ellenkezője történt.

Talán mivel Jacket őszintén lenyűgözte a csodálatos borok előállításának a folyamata, és amellett, hogy több kilométeres távolságból is képes volt kiszagolni a rossz szőlőt, üzletemberként is kiválóan megállta a helyét. Engem azonban, aki úgy cseperedtem fiatal nővé, hogy néztem, amint apám és Jack a szőlőtőkék között sétálnak, és a kedvesen „Laboratóriumnak” nevezett helyiségben dolgoznak (amely valójában egy nagy, bádogtetős pajta volt), más dolgok kezdtek el érdekelni. Most már egy tőlem és a jövőmtől független entitásként gondoltam A szőlőskertre. Ez nem azt jelentette, hogy ne dolgoztam volna a kis üzletünkben az iskolai és egyetemi szünetekben, vagy ne segítettem volna ott, ahol kellett, egyszerűen csak nem a bortermelés volt a szenvedélyem. Bár apa csalódottnak tűnt, amikor bejelentettem, hogy zenét szeretnék tanulni, volt benne annyi jóindulat, hogy elfogadta és megértette ezt.

– Örülök neked – mondta, és megölelt. – A zene egy szerteágazó terület, Mary-Kate. Pontosan milyen karrierre gondoltál?

Félénken bevallottam neki, hogy egy nap szeretnék énekes lenni, és saját dalokat írni.

– Ezek aztán nagy tervek! Sok szerencsét kívánok hozzá, és anyád meg én mindenben támogatni fogunk, rendben?

– Szerintem ez csodálatos, Mary-Kate, komolyan! – mondta anya. – Varázslatos dolog, ha az ember dalban tudja kifejezni magát.

Es valóban zenét tanultam, méghozzá a Wellingtoni Egyetemen, ahol világszínvonalú képzés folyt, és minden egyes percét imádtam. Csodálatos volt, hogy a legmodernebb technikával felszerelt stúdióban vehettem fel a dalaimat, és hogy olyan diákok vettek körül, akikkel osztoztam a szenvedélyemben. Fletchcsele, egy jó barátommal duót alkottunk; ő ritmusgítáron játszott, és az énekhangja tökéletesen harmonizált az enyémmel. Egy alkalmi koncertet is adtunk Wellingtonban a diplomaosztó partin a múlt évben, ahol én zongoráztam. A szüleim itt hallottak először énekelni, és láttak élőben játszani.

– Annyira büszke vagyok rád, M. K.! – mondta apa, és átölelt. Ez volt életem egyik legjobb pillanata.

– Most pedig itt vagyok, a zsebemben egy egyetemi diplomával, és még mindig szólótókéek vesznek körül – motyogtam. – Komolyan, M. K., tényleg azt hiszed, hogy majd megkeres a Sony, és térden állva könyörög neked, hogy írd alá velük egy lemezszerződést?

Amióta egy évvel ezelőtt végeztem az egyetemen, egyre borúlátóbb lettem a karrieremet illetően, és apám halála súlyos csapást mért a kreativitásomra. Úgy éreztem, mintha életem két nagy szerelmét veszítettem volna el egyszerre, különösen, mivel az egyik elválaszthatatlanul kapcsolódott a másikhoz. Először apa női énekes-dalszerzők iránti rajongása tüzelte fel a zene iránti szenvedélyemet. Úgy nőttem fel, hogy folyton Joni Mitchellt, Joan Baezt és Alanis Morissette-et hallgattunk.

A Wellingtonban töltött évek arra is ráébresztettek, milyen védett és idilli gyermekkorom volt ebben a csodálatos édenkertben, a Gibbston-völgyben. A körülöttünk magasodó hegyek megnyugtató védelmet nyújtottak számunkra, a termékeny földeken pedig rengeteg varázslatosan zamatos gyümölcs termett. Emlékszem, hogy Jack még tinédzser volt, amikor egyszer rávett, hogy kóstoljam meg a vadegrest, amely tüskés vesszőkön nőtt a házunk mögött, aztán jót nevetett, amikor kiköptem a savanyú

gyümölcsöt. Akkoriban szabadon kóborolhattam, a szüleim nem aggódtak értem; tökéletes biztonságban tudhattak a lenyűgöző vidéki tájon, amely körülvelt minket; a hűvös, tiszta vizű patakokban játszottam, és nyulakat kergettem a bozótban. Míg a szüleim a szőlőben dolgoztak, és mindent maguk csináltak az ültetéstől kezdve, a szőlőtőkék vadállatoktól való megóvásán át a sajtolásig, én éltem a magam világát.

A reggeli napfényt hirtelen eltakarta egy felhő, amitől a völgy sötétebb szürkészöldbe váltott. Ez jelezte, hogy közeleg a tél, és nem először tűnődtem el azon, vajon jó döntés volt-e itthon maradni. Néhány hónappal ezelőtt anya felvetette, hogy elutazik – ahogy ő nevezte, egy „nagy körútra” –, és meglátogatja néhány rég nem látott barátját a világ különböző pontjain. Megkérdezte, nem szeretnék-e vele tartani. Akkoriban még reménykedtem benne, hogy a demófelvétel, amelyet Fletchcsel nem sokkal apa halála előtt készítettünk, és elküldtünk néhány lemezcégnak szerte a világban, felkelti majd valakinek az érdeklődését. Ám a válaszok többnyire arról szóltak, hogy sajnós a producer „éppen most nem ilyen zenét keres”; halomban álltak az ilyen levelek a hálósobai polcomon.

– Drágám, te is tudod, hogy a zeneiparba az egyik legnehezebb betörni – mondta anya.

– Ezért is gondolom, hogy itthon kellene maradnom – feleltem. – Fletchcsel új anyagon dolgozunk. Nem hagyhatom el a hajót.

– Nem, persze hogy nem. De legalább itt van A szőlőskert, amire támaszkodhatsz, ha végül nem jól alakulnak a dolgok – tette hozzá.

Tudtam, hogy csak kedves akar lenni, és hogy hálásnak kellene lennem, amiért pénzt kereshetek az üzletben, vagy azzal, hogy segíték a könyvelésben. De ahogy néztem a mi édenkertünket, hatalmasat sóhajtottam, mert akármilyen szép és biztonságos vidék is volt ez, nem tetszett a gondolat, hogy esetleg életem végéig itt kell maradnom. Minden megváltozott, amikor egyetemre mentem, és még inkább apa halála után. Úgy éreztem, az ő távozásával ennek a helynek a szíve sem dobog már tovább. Az sem segített, hogy Jack – aki még apa halála előtt beleegyezett, hogy az elkövetkező hónapokat a franciaországi

Rhône-völgyben töltse – anyával együtt úgy döntött, hogy a történetek ellenére is elutazik.

– Az üzlet jövője most Jack kezében van, és a lehető legtöbbet kell tanulnia – magyarázta anya. – Itt van Doug, hogy felügyelje a borászatot, ezenkívül ez amúgy is csendes időszak, tökéletes arra, hogy Jack elutazzon.

Am miután anya tegnap elindult a „nagy körútra”, és Jack sem volt itt, borzasztóan egyedül éreztem magam, és féltő volt, hogy még komorabb hangulat telepszik rám.

– Hiányzol, apa – motyogtam, miközben besétáltam a házba reggelizni, bár nem voltam éhes. A ház csendje sem könnyített a lelkemen; gyerekkoromban az otthonunk állandóan tele volt nyüzsgéssel, ha nem beszállítókkal vagy szőlőszedőkkel, akkor a borászatba érkező látogatókkal, akikkel apa mindig hosszan elbeszélgetett. Amellett, hogy kóstolókat osztott szét közöttük, gyakran meghívta őket ebédre vagy vacsorára. A vendégszeretet és a barátságosság jellemző a kiwikre, így gyakran ültek teljesen idegenek a völgyre néző, nagy fenyőasztalunknál. Elképzelésem sem volt arról, hogyan csinálta, de anyám mindig képes volt hirtelen hatalmas mennyiségű, ízletes ételt előteremteni, apám pedig a jókedvet szolgáltatta, így mindig nagyon jól szórakoztunk, és sokat nevtünk.

Jack is hiányzott, és főleg a belőle áradó nyugodt, pozitív energia. Szeretett ugratni, de tudtam, hogy mindig mellettem áll és védelmez.

Kivettem egy felbontott doboz narancslevet a hűtőből, a maradékot kitöltöttem egy pohárba, és próbáltam magamba erőltetni egy előző napi kenyérszeletet. Megpirítottam, hogy ehető legyen, aztán gyorsan összeírtam egy bevásárlólistát, hogy feltöltssem a hűtőt. A legközelebbi szupermarket Arrowtownban volt, ahová kénytelen voltam a következő napokban ellátogatni. Bár anya rengeteg előre elkészített ragut hagyott a mélyhűtőben, nem volt kedvem csak magamnak kiolvasztani a nagy műanyag dobozokban eltett ételt.

Megborzongtam, ahogy kezemben a listával átsétáltam a napaliba, és leültem a régi kanapéra a hatalmas, a vidékünkön bőségesen fellelhető vulkanikus kőből készült kandalló elé. Harminc évvel ezelőtt ez a kandalló győzte meg a szüleimet arról,

hogy megvásárolják az akkor még egyszobás kis kunyhót a semmi közepén. Akkoriban még folyó víz sem volt a házban, és anyám meg apám gyakran mesélt arról az időszakról, amikor a kétéves Jackkel együtt a ház mögötti kövek között folydogáló patakban mosakodtak, vécének pedig szó szerint egy földbe ástott lyukat használtak.

– Életem legboldogabb nyara volt – mondogatta anya –, a tél pedig még jobb volt a tűz miatt.

Anyám rajongott a tűzért, és amint az első fagyok megjelentek, kiküldött minket apámmal és Jackkel a raktárba fáért, amely a feldarabolás óta eltelt néhány hónapban már jól kiszáradt. Bepakoltuk a tűzifát a kandalló két oldalán lévő kis fülkébe, anya ráhelyezte a hasábokat a rácsra, majd meggyújtott egy gyufát, és ezzel kezdetét vette a családban csak „az első tűznek” nevezett rituálé. Ettől a pillanattól kezdve a tűz boldogan lobogott a tél minden napján, amíg a harangvirág meg a hóvirág (amelyekhez a magot anya Európából rendelte) el nem kezdett kihajtani a fák alatt szeptember és november között, vagyis az itteni tavaszi hónapokban.

Talán nekem is be kellene gyűjtanom, gondoltam, ahogy eszembe jutott a meleg, barátságos parázslás, amely gyerekkoromban fogadott mindig, amikor hazaértem az iskolából. Ha apám képletesen a borászat szíve volt, akkor anyám és a kandallója az otthonunké.

Véget vettem ennek a gondolatmenetnek, mivel úgy véltem, túl fiatal vagyok még ahhoz, hogy a gyerekkori emlékeimben keressek vigaszt. Egyszerűen csak társaságra volt szükségem. A gondot csak az jelentette, hogy a legtöbb egyetemi barátom vagy külföldre utazott, hogy kiélvezze a szabadság utolsó pillanatait, mielőtt végleg megállapodna, és munkába állna valahol, vagy már dolgozott.

Hiába a vezetékes telefonunk, a völgyben csak helyel-közzel volt internetkapcsolat. E-mailt küldeni valóságos tortúra volt, és apa gyakran inkább elautózott a félórányira lévő Queenstownba, hogy egy utazási irodát vezető barátjának a számítógépéről küldje el az üzeneteit. Mindig „Brigadoonnak” nevezte a völgyünket, a régi film után, ami egy faluról szólt, amely csak százévente egy napra ébred fel, hogy ne tudja megváltoztatni a külvilág. Hát le-

het, hogy a völgyünk valóban hasonlít Brigadoonhoz – kétségte-
len, hogy nem sok minden változott errefelé –, de egy kezdő
énekes-dalszerzőnek nem éppen ideális, ha azt akarja, hogy fel-
figyeljenek rá. Manhattanról, Londonról és Sydney-ről álmodoz-
tam, a felhőkarcolókról, ahol azoknak a lemezproducereknek az
irodái találhatóak, akik Fletchet és engem majd a szárnyaik alá
vesznek, és sztárt csinálnak belőlünk...

A vezetékes telefon csörgése szakította félbe a gondolataimat;
gyorsan felpattantam, hogy felvegyem, mielőtt a csengés abba-
maradna.

– Itt A szőlőskert – mondtam a gyerekkoromban betanult szö-
veget.

– Szia, M. K.! Itt Fletch.

Anyán kívül mindenki így becézett.

– Ó, szia! – köszöntem, és felgyorsult a szívverésem. – Van
valami hír?

– Semmi, kivéve, hogy arra gondoltam, elfogadom az ajánla-
tod, és meglátogatlak. Néhány nap szabadságot kaptam a kávé-
zóban, és szükségem van rá, hogy itt hagyjam egy kicsit a várost.

Nekem viszont pont oda kellene mennem...

– Hát ez nagyszerű! Gyere, amikor csak akarsz. Én itt vagyok.

– Mit szólnál a holnaphoz? Kocsival mennék, úgyhogy az uta-
zással elmegy a délelőtt nagy része, feltéve, hogy Sissy egyáltalán
kibírja az utat.

Sissy volt a neve a furgonnak, amellyel Fletch és én a fellépé-
seinkre jártunk. Húszéves volt már, rozsdásodott, ahol csak lehe-
tett, öntötte magából a füstöt a rozoga kipufogón, amelyet Fletch
átmenetileg egy dróttal rögzített a kocsihoz. Reméltem, hogy
Sissy kibírja a háromórás utat Dunedinből, ahol Fletch és a csa-
ládja lakott.

– Akkor ebédidőben találkozunk? – kérdeztem.

– Igen, alig várom. Tudod, hogy imádok nálatok lenni. Talán
eltölthetnénk néhány órát a zongoránál, és új dalokon dolgoz-
hatnánk.

– Talán – feleltem bizonytalanul, mivel tudtam, hogy nem va-
gyok kifejezetten kreatív hangulatban. – Akkor holnap találko-
zunk, Fletch.

Letettem a telefont, visszaültem a kanapéra, és máris sokkal

jobban éreztem magam a gondolattól, hogy Fletch meglátogat; mindig feldobott a jó humorával és a pozitív gondolkodásával.

Kintről kiáltást hallottam, majd egy füttyentést. Doug volt az, a borászat menedzsere, aki mindig így jelezte, ha megérkezett. Felálltam, kimentem a verandára, és észrevettem, hogy Doug a kopár szőlőtőkék között sétál egy csapat tagbaszakadt emberrel, akik a Csendes-óceán szigeteiről érkeztek.

– Helló-belló! – kiáltottam le.

– Szia, M. K.! Csak megmutatom a csapatnak, hol kezdjenek hozzá a húzogatáshoz – felelte Doug.

– Oké. Rendben. Helló mindenkinek! – kiáltottam oda a csapatnak, akik válaszul integettek.

A jelenlétükkel megtörték a csendet, és a felhő mögül előbukkanó nap, az emberek látványa meg a tudat, hogy Fletch holnap érkezik, egészen felvidített.

Második fejezet

Svájc, Genfi-tó, Atlantisz
2008 júniusa

– Sápadt vagy, Maia. Jól érzed magad? – kérdezte Ma, ahogy belépett a konyhába.

– Megvagyok, csak nem aludtam valami jól az éjjel, folyton Georg sokkoló bejelentésén járt az agyam.

– Valóban az volt. Kérsz kávét?

– Ó, nem, köszönöm! Inkább kamillateát innék, ha van.

– Persze hogy van – vetette közbe Claudia. Mint általában, ősz haját most is hátrafogta szoros kontyba, és jobbára szigorú arcára mosoly kúszott, amikor letette Maia elé a frissen sült zsemelével és péksüteményekkel teli kosarat az asztalra. – Minden este megiszok egy csészével lefekvés előtt.

– Valami biztosan nincs rendben veled, Maia. Sohasem hallottam, hogy visszautasítottad volna a reggeli kávét – jegyezte meg Ma, miközben magához vette a saját kávéját.

– Néha ki kell lépni a szokások bűvköréből – felelte Maia

kimerülten. – Ezenkívül még az időeltolódást sem hevertem ki, tudod?

– Hát persze, *chérie*. Egyél egy kicsit, aztán bújj vissza az ágyba, és próbáld meg aludni!

– Nem, Georg azt mondta, később benéz, hogy megbeszéljük, mit tegyünk... a hiányzó nővérrel. Mit gondolsz, mennyire megbízhatók a forrásai?

– Fogalmam sincs – sóhajtott Ma.

– Nagyon – szólt közbe Claudia. – Nem jött volna ide éjfélkor, ha nem lett volna biztos abban, amit mond.

– Jó reggelt mindenkinek! – köszönt Ally, amikor csatlakozott a többiekhez a konyhában. Mackó a mellkasára volt kötve egy hordozóba, kis feje oldalra billent, miközben aludt, de egyik kezében Ally vörösseszőke, göndör hajtincset szorongatta.

– Akarod, hogy átvegyem, és betegyem a kiságyba? – kérdezte Ma.

– Nem, mert biztos, hogy felébred, és visítani kezd, amint észreveszi, hogy egyedül van. Ó, Maia, nagyon sápadt vagy!

– Én is ezt mondtam – motyogta Ma.

– Semmi bajom, tényleg – ismételte Maia. – Christian itt van valahol? – kérdezte Claudiától.

– Igen, bár épp indulni készül a hajóval Genfbe, hogy bevásároljon nekem.

– Akkor megtennéd, hogy felhívod, és megmondod neki, hogy én is vele megyek? Van néhány elintéznivalóm a városban, és ha hamar indulunk, még visszaérhetünk, mire Georg megjön délben.

– Persze – felelte Claudia, és kézbe vette a telefont, hogy felhívja Christiant.

Ma letett egy csésze kávéval Ally elé.

– Most van egy kis dolgom, úgyhogy itt hagylak titeket reggelizni.

– Christian tizenöt perc múlva készen áll az indulásra – jelentette be Claudia, és letette a telefont. – Megytek segíték Marinának. – Biccentett a két nővér felé, majd távozott.

– Biztos, hogy minden oké? – kérdezte Ally a nővérét, amint kettesben maradtak. – Falfelhív vagy.

– Ne aggódj, Ally! Lehet, hogy elrontottam a gyomromat a repülőn – felelte Maia, és belekortyolt a teába. – Istenem, de fura

itt lenni, nem? Úgy értem, minden megy tovább, mintha Pa még mindig élne. Kivéve, hogy nem él, és így mindenben Pa-méretű úr tátong.

– Én már eltöltöttem egy kis időt itthon azóta, úgyhogy jobban hozzászoktam, de igazad van.

– Ha már szóba hoztad, hogy sápadt vagyok, Ally... te pedig sokat fogytál.

– Ó, ez csak a baba miatt van...

– Nem, szerintem nem. Emlékszel, amikor utoljára találkoztunk egy éve, és épp készültél csatlakozni Theóhoz a Fastnet versenyen? Akkor még nem is voltál terhes.

– De, az voltam, csak nem tudtam róla – jegyezte meg Ally.

– Úgy érted, nem voltak tüneteid? Semmi reggeli rosszullét, ilyesmi?

– Eleinte semmi. A nyolcadik hét felé kezdődött, ha jól emlékszem. És akkor tényleg szörnyen éreztem magam.

– Mindenesetre túl sovány vagy. Lehet, hogy nem törödsz magaddal eléggé.

– Amikor egyedül vagyok, nem érzem úgy, hogy érdemes lenne csak magamnak főzni. Ezenkívül, ha le is ülök enni, állandóan fel kell pattanom a kicsihez. – Ally szeretettel megsimogatta Mackó arcát.

– Nehéz lehet egyedül gyereket nevelni – jegyezte meg Maia.

– Tényleg az. Persze ott van Thom, de ő a bergeni filharmonikusok helyettes karmestere, úgyhogy a vasárnapot leszámítva alig találkozunk. Néha még vasárnap sem, ha turnézik a zenekarral. Nem is arról van szó, hogy keveset alszom, vagy folyamatosan szoptatnom kell Mackót, meg tisztába tennem; inkább az a baj, hogy nincs kivel beszélgetni, főleg, amikor Mackó nincs jól, és aggódom érte. Úgyhogy Ma hatalmas segítséget jelent; mindent tud a kisbabákról.

– A legjobb nagymama – értett egyet Maia mosolyogva. – Pa nagyon örült volna Mackónak. Tündéri kisfiú. Most viszont fel kell mennem készülődni.

Amikor Maia felállt, Ally megfogta a kezét.

– Annyira jó látni téged. Nagyon hiányoztál.

– Te is nekem – felelte Maia, és megcsókolta a húga feje búbját. – Később találkozunk.

– Ally! Maia! Megérkezett Georg! – kiáltott fel Ma délben a lépcsőn.

Egy alig hallható „Jövünk!” érkezett feleletként az emeletről.

– Emlékszik, amikor Pa Salt vett önnek egy rézmegafont karcsonyura? – kérdezte Georg mosolyogva, miközben követte Mát a konyhából kifelé, a napsütötte teraszra. Sokkal kiegyensúlyozottabbnak tűnt, mint előző este, acélszürke haját rendezetten hátrafésülte, halszálkacsíkos öltönye makulátlan volt, és melényzsebét egy ízléses zsebkendő díszítette.

– Emlékszem – felelte Ma, és intett a férfinak, hogy foglaljon helyet a napernyő alatt. – De hiába, mert a lányok maximumhangerőn hallgatták a saját zenéiket, vagy hangszeren játszottak, vagy veszekedtek egymással. Igazi bábeli zűrzavar volt itt mindig, de én minden percét imádtam. Most pedig, mivel kínálhatom meg? Claudia bodzás szíverősítőjével, vagy a kedvencével, egy pohár jól behűtött provence-i rozéval?

– Mivel ilyen szép nap van, és még nem ittam rozét ezen a nyáron, azt választom. Köszönöm, Marina. Megtisztel azzal, hogy iszik velem egy pohárral?

– Ó, igazán nem kellene! Dolgoznom kell délután, és...

– Ugyan már, hiszen ön francia! Egy pohár rozé biztosan nem árt meg. Tudja, mit? Ragaszkodom hozzá – jelentette be Georg, miközben Maia és Ally kiléptek a teraszra. – Jó napot, lányok! – köszönt Georg, és felállt. – Megkínálhatom önöket egy pohár rozéval?

– Én szívesen elfogadok egy kis pohárral, köszönöm, Georg – felelte Ally, és leült. – Lehet, hogy segít Mackónak elaludni ma este – tette hozzá nevetve.

– Én nem kérek, köszönöm – mondta Maia. – Tudjátok, szinte már el is felejtettem, mennyire gyönyörű itt, Atlantison. Brazíliában minden olyan... nagy és intenzív; a zajos emberek, a természet élénk színei, a hőség. Itt viszont minden lágy és gyengéd.

– Valóban nagyon békés itt – felelte Ma. – Áldottnak érezhetjük magunkat, hogy élvezhetjük ezt a csodálatos természetet.

– Mennyire hiányzik a téli hó! – motyogta Maia.

– Norvégiába kellene jönnöd télen, az majd kijózanít – vágta rá Ally mosolyogva. – Ami még rosszabb: folyamatosan esik az eső. Bergenben sokkal több az eső, mint a hó. Nos, Georg, gondolkodott azon, amit tegnap este mondott nekünk?

– Azon kívül, hogy meg kell beszélünk, hogyan tovább, nem. Egyikünknek el kell látogatnia a nálam lévő címre, és kideríteni, hogy valóban ez a nő-e a hiányzó nővér.

– Ha oda is megyünk, honnan fogjuk tudni, hogy ő az? – kérdezte Maia. – Van valami, ami alapján azonosítani tudjuk?

– Kaptam egy rajzot... egy bizonyos ékszerről, aminek állítólag nála kell lennie. Nagyon különös. Ha nála van, biztosra vehetjük, hogy ő az. Elhoztam a rajzot. – Georg a vékony bőr aktatáskájába nyúlt, és előhúzott belőle egy papírlapot, majd az asztalra tette, hogy mindenki láthassa.

Ally alaposan szemügyre vette, miközben Maia a húga válla fölött hajolt az asztal fölé.

– Emlékezetből rajzolták – magyarázta Georg. – A foglalatban lévő kő smaragd. A közepén pedig egy gyémánt van.

– Nagyon szép – mondta Ally. – Nézd, Maia, csillag alakban vannak elhelyezve, aminek... hét ága van – tette hozzá, miután megszámolta a köveket.

– Georg, tudja, hogy ki készítette? – kérdezte Maia. – Nagyon szokatlan ez a kialakítás.

– Sajnos nem – felelte Georg.

– Ezt Pa rajzolta? – faggatózott tovább Maia.

– Igen, ő.

– Egy csillag hét ággal a hét nővérnek... – motyogta Ally.

– Georg, tegnap este azt mondta, hogy a nő neve Mary, igaz? – kérdezte Maia.

– Igen.

– Tehát Pa Salt rátalált, örökbe akarta fogadni, de aztán történt valami, és elveszítette?

– Csak annyit tudok, hogy mielőtt... elhunyt, az apjuk kapott valamilyen új információt, és megkért, hogy járjak utána. Miután kiderítettük, hol született Mary, majdnem egy évünkbe tellett, amíg kinyomoztuk, hol lehet most. Az évek során sok téves nyomon indultunk el, amelyek nem vezettek sehová. Ezúttal azonban az apjuk megesküdtött rá, hogy az információ megbízható.

– Kitől származik az információ? – kérdezte Maia.

– Ezt nem árulta el nekem – felelte Georg.

– Ha valóban ő a hiányzó nővér, igazán kár, hogy annyi év

keresés után alig egy évvel Pa halálát követően került elő – sóhajtott Maia.

– Nem lenne csodálatos, ha tényleg ő volna az – kérdezte Ally –, és még időben Atlantiszra utazhatna, hogy velünk tart-hasson a *Titánra*, amikor a vízre helyezzük a koszorút?

– De igen – felelte Maia mosolyogva. – Csakhogy van egy nagy probléma. Az ön információi szerint, Georg, „Mary” nem éppen a szomszédban lakik. És kevesebb mint három hét múlva indulnunk kell a görögországi hajóra.

– Igen, és sajnos én igencsak elfoglalt vagyok jelenleg – jegyez-te meg Georg. – Máskülönben magam indulnék Mary keresésére.

Mintha csak e szavaknak akart volna nyomatékot adni, meg-szólalt a férfi telefonja. Az ügyvéd elnézést kért, és felállt az asztaltól.

– Javasolhatok valamit? – törte meg Ma a csendet.

– Persze, Ma, mondd csak! – felelte Maia.

– Mivel Georg tegnap este azt mondta, hogy Mary jelenleg Új-Zélandon él, ma reggel utánanéztam, milyen messze van Syd-ney Aucklandtól. Mivel...

– CeCe Ausztráliában van – fejezte be a gondolatot Maia.
– Erre én is gondoltam tegnap este.

– A Sydney és Auckland közötti repülőút három óra – foly-tatta Ma. – Ha CeCe és a barátnője, Chrissie egy nappal koráb-ban indulnának el, mint tervezték, esetleg tehetnének egy ki-térőt Új-Zélandra, hogy kiderítsék, Mary tényleg az-e, akinek Georg hiszi.

– Ez nagyszerű ötlet, Ma – értett egyet az asszonnyal Ally.
– Kíváncsi vagyok, CeCe megteszi-e. Azt tudom, hogy utál repülni.

– Ha elmagyarázzuk neki, miről van szó, biztosan megteszi – felelte Ma. – Igazán különleges volna, ha a hiányzó nővér egye-sülhetne a családdal az apátok megemlékezésén.

– A kérdés csak az, vajon Mary tud-e egyáltalán Pa Saltról és a családunkról – jegyezte meg Ally. – Nem gyakran fordul elő ma-napság, hogy mindnyájan összegyűlünk – tűnődött. – Nekem tö-kéletes pillanatnak tűnik, feltéve, hogy ez a lány tényleg az, aki-nek Georg gondolja. És persze ha hajlandó találkozni velünk. Először is fel kell hívnunk CeCet minél hamarabb, mivel Auszt-ráliában már este van.

– Mi lesz a többiekkel? – kérdezte Maia. – Úgy értem, elmondjuk nekik?

– Jó kérdés – felelte Ally. – Meg kellene írunk Csillagnak, Tiggynek és Electrának, mi történik. Szeretnéd te felhívni CeCet, Maia, vagy hívjam én?

– Felhívnád te, Ally? – kérdezte Maia. – Ha nem gond, én lepihennék még ebéd előtt. Egy kicsit émelygek.

– Szegény drágám! – sajnálkozott Ma, és felállt. – Tényleg zöld az arcod egy kicsit.

– Bemegyek veled én is, és felhívom CeCet – jelentette be Ally. – Reméljük, hogy nem a nagypapjánál van épp festeni a kietlen vidéken. Állítólag egyáltalán nincs térerő a házában.

Claudia kilépett a konyhából a teraszra.

– Hozzáfogok elkészíteni az ebédet. – Georghoz fordult, aki időközben visszatért az asztalhoz. – Ön is marad ebédre?

– Nem, köszönöm. Van néhány sürgős dolgom, úgyhogy azonnal indulnom kell. Hogy döntöttek? – kérdezte Mát.

Miközben Ally és Maia elindultak vissza a házba, Ally észrevette, hogy Georg homlokán apró verejtékcseppek jelentek meg, és meglehetősen zavartnak is tűnik.

– Megkérdezzük CeCet, oda tudna-e utazni. Georg, biztos benne, hogy ő az a lány? – kérdezte Ma.

– Azok, akik ezt tudják, meggyőztek róla, igen – felelte a férfi.

– Most pedig, bár szívesen beszélgetnék még, mennem kell.

– A lányok egészen biztosan a végre járnak majd a dolognak, Georg. Most már felnőtt nők, és nagyon ügyesek – jelentette ki Ma, és biztatólag megérintette a férfi karját. – Próbáljon meg lazítani! Nagyon feszültnek tűnik.

– Azon leszek, Marina, azon leszek – felelte Georg egy nagy sóhaj kíséretében.

Ally megtalálta CeCe ausztráliai mobilszámát a telefonja névjegyzékében, felvette az előszobában lévő telefonkagylót, és tárcsázott.

– Gyerünk, gyerünk... – suttogta magának, miközben már ötször vagy hatszor is kicsöngött. Tudta, hogy értelmetlen üzenetet hagynia a húgának, mivel szinte sohasem hallgatja meg őket.

– A fenébe! – morogta az orra alatt, ahogy megszólalt CeCe

hangpostafiókja. Letette a kagylót, és épp indulni készült fel az emeletre, hogy megetesse Mackót, amikor megszörrent a telefon.

– *Allô?*

– Helló, Ma! Te vagy az?

– CeCe! Én vagyok az, Ally. Köszí, hogy visszahívtál.

– Hát persze. Láttam, hogy Atlantiszról kerestek. Minden rendben?

– Igen, itt minden rendben. Maia tegnap érkezett; nagyon jó viszontlátni őt. CeCe, mikor indul pontosan a gépetek Londonba?

– Holnapután indulunk Alice-ből Sydney-be. Azt hiszem, említettem neked, hogy néhány napra megállunk Londonban, hogy intézzük a lakáseladást, és hogy meglátogassuk Csillagot. Rettegek a repülőúttól, mint mindig.

– Tudom. Figyelj, CeCe, Georg nagy híreket közölt velünk... ne aggódj, semmi rosszat, de fontos híreket... legalábbis lehet, hogy fontosak.

– Miről van szó?

– Információt kapott a... hiányzó nővéréről. Azt gondolja, hogy Új-Zélandon él.

– Úgy érted, a híres hetedik nővéréről? – kérdezte CeCe elképedve. – Ez valóban nagy hír. Hogy találta meg?

– Fogalmam sincs. Tudod, milyen óvatos Georg. Szóval...

– Meg akarsz kérni, hogy ugorjak át Új-Zélandra, és találkozok a lánnyal, igaz? – kérdezte CeCe.

– Pontosán, Sherlock – felelte Ally mosolyogva. – Tudom, hogy ez meghosszabbítaná az utatokat, de te vagy hozzá a legközelebb. Csodálatos volna, ha velünk lehetne Pa búcsúztatóján.

– Igen, de nem tudunk róla semmit. Ő tud rólunk?

– Nem vagyunk benne biztosak. Georg azt mondta, csak a nevét meg a címét ismeri. Ó! És van egy rajz egy gyűrűről, ami bizonyítja, hogy ő az.

– És mi a cím? Úgy értem, Új-Zéland nagy ország.

– Most nincs nálam, de idehívom Georgot. Georg? – Ally magához intette a férfit, aki épp kilépett a konyhából, és elindult a bejárati ajtó felé. – CeCe van a vonalban. Tudni akarja, hol lakik pontosan Mary Új-Zélandon.

– Mary? Ez a neve? – kérdezte CeCe.

– Állítólag. Adom Georgot.

Ally végighallgatta, ahogy a férfi bediktálja CeCenek a címet.
– Köszönöm, CeCe! – hálálkodott Georg. – Minden költséget fedezünk az alapból. Giselle, a titkárnőm majd intézi a foglalást. Most visszaadom Allyt, mivel nekem indulnom kell. – Georg átnyújtotta a kagylót Allynek, és hozzátette: – Az irodai számomon elérik Giselle-t, ha bármire szükség volna. Most pedig, *adieu!*

– Oké. Halló, CeCe! – mondta Ally, miközben intett Georgnak, aki kisétált az ajtón. – Tudod, hol van ez a hely Új-Zélandon?

– Várj egy kicsit! Megkérdezem Chrissie-t.

Beszélgetés tompa hangjai hallatszottak, majd CeCe visszatért a telefonhoz.

– Chrissie azt mondja, lent van a Déli-szigeten. Valószínűleg repülhetünk Queenstownba Sydney-ből, ami sokkal könnyebb, mint ha Aucklandbe mennénk. Utánanéznék.

– Nagyszerű. Szóval benne vagy? – kérdezte Ally.

– Ismersz, annak ellenére, hogy repülőre kell szállni, imádok utazgatni meg kalandozni. Sohasem jártam még Új-Zélandon, úgyhogy szuper lesz egy kicsit belekóstolni.

– Csodás! Köszí, CeCe. Küldd el nekem a részleteket, és felhívom Georg titkárnőjét, hogy intézze a foglalást. Faxon elküldöm neked a gyűrű rajzát.

– Oké. Csillag tud a dolgról?

– Nem, és Electra meg Tiggy sem. Most készülök e-mailt írni neked.

– Csillag nemsokára hívni fog, hogy megbeszéljük a londoni utazás részleteit, úgyhogy elmondhatom neki én. Nagyon izgalmas ez az egész, nem?

– Izgalmas lesz, ha tényleg ő az. Akkor szia, CeCe! Majd jelentkezz!

– Szia, Ally! Nemsokára beszélünk.

Harmadik fejezet

CeCe
Új-Zéland, Gibbston-völgy

– CeCe, fejjel lefelé tartod a térképet – mondta Chrissie, ahogy az anyósülés felé pillantott.

– Nem... vagyis lehet, hogy mégis – felelte CeCe a homlokát ráncolva. – Nekem ugyanolyanok a szavak így is, úgy is, ami pedig az útjelzéseket illeti... Jézusom, mikor láttunk utoljára útjelző táblát?

– Már jó régen. A mindenit, hát nem elképesztő ez a látvány? – ámuldozott Chrissie, miközben lehúzódott a kocsival az út szélére, és a sűrű felhőkkel borított ég alatt magasodó, fenséges hegyeket nézte. Ahogy az esőcseppek kopogni kezdtek a szélvédőn, feltekerte a fűtést.

– Na, én teljesen el vagyok veszve. – CeCe átnyújtotta a térképet Chrissie-nek, aztán előre-, majd hátranézett az üres útra. – Úgy érzem, mintha már órák óta elhagytuk volna Queens-townt. Ott kellett volna bevásárolnunk, de azt hittem, lesz még rá lehetőségünk.

– Igen, a kinyomtatott útvonal szerint nemsokára kell talál-nunk egy táblát, ami elirányít minket A szőlőskerthez. Szerin-tem csak menjünk tovább, és remélhetőleg rábukkanunk valaki-re, aki segít odatalálni. – Chrissie hátrasimított az arcából egy fekete, göndör hajtincset, és fáradtan CeCere mosolygott. Mel-bourne-ön és Christchurchön keresztül jutottak el Queenstown-ba, így mostanra már mindketten éhesek és fáradtak voltak.

– Kilométerek óta nem láttunk egy kocsit sem – jegyezte meg CeCe egy vállrándítással.

– Ugyan már, CeCe! Mi lett a kalandvágyaddal?

– Nem tudom. Lehet, hogy idős koromra puhány lettem, és szívesebben ülök otthon, mint elveszve egy kocsiban, miközben ömlik az eső. Még fázom is!

– Itt most kezdődik a tél. Nemsokára havasak lesznek azok a hegycsúcsok. Az a baj, hogy hozzászoktál az alicé-i klímához – mondta Chrissie, majd sebességbe tette a kocsit, és továbbindul-

tak. Az ablaktörlők maximális sebességen jártak, és a körülöttük lévő hegyekből csak elmosódott foltok látszódtak a zuhogó esőben.

– Igen, egyértelműen jobban szeretem a napsütést... mindig is jobban szerettem. Kölcsönvehetem a kapucnis pulcsid, Chrissie? – CeCe hátranyúlt a hátsó ülésre, és kinyitotta az egyik háztizsákat.

– Persze... mondtam, hogy itt sokkal hidegebb lesz. Még jó, hogy neked is becsomagoltam egyet, igaz?

– Köszí, Chrissie, nem is tudom, mihez kezdenék nélküled.

– Ószintén szólva, én sem.

CeCe megfogta és megszorította a barátnője kezét.

– Sajnálom, hogy ennyire nem tudod a hasznomat venni.

– Dehogynem, CeCe... csak nem a gyakorlati dolgokban. Én sokkal gyakorlatiasabb vagyok, te viszont kreatívabb vagy nálam, úgyhogy jó csapatot alkotunk, nem?

– De igen.

Miközben haladtak tovább, CeCet megnyugtatta Chrissie jelenléte. Az elmúlt néhány hónap élete legboldogabb időszaka volt. Ideje egy részét Chrissie-vel töltötte, máskor pedig festeni ment a nagyapjához, Francishez a kietlen vidékre, és ez kitöltötte a lelkének azt a részét, amely addig üres volt; talált magának egy családot – még ha rendhagyót is –, ahová tartozhatott.

– Nézd! – mutatott egy táblára az esőfüggönyön át. – Húzódj le, és nézzük meg, mi van rajta!

– Látom innen is: azt mondja, balra van A szőlőskert... Hurrá! Sikerült! – lelkendezett Chrissie. – Egyébként – tette hozzá, miközben rákanyarodott a szűk, hepehupás útra – mondtad már a nővéreidnek, hogy én is veled megyek Atlantiszra?

– Azoknak, akikkel beszéltem, persze.

– Szerinted megdöbbenni majd őket... mármint, hogy velem vagy?

– Pa arra nevelt minket, hogy mindenkit elfogadjunk, bármi is legyen a bőrszíne vagy az irányultsága. Lehet, hogy Claudia, a házvezetőnőnk felvonja majd a szemöldökét, de csak azért, mert ő egy idősebb generációhoz tartozik, és nagyon tradicionális.

– És mi a helyzet veled, CeCe? Te nem érzed majd magad kényelmentlenül velünk kapcsolatban a családod előtt?

– Tudod, hogy nem. Miért lettél egyszerűen ilyen bizonytalan?

– Csak mert... bár meséltél a testvéreidről meg Atlantiszról, eddig nem tűntek olyan... valóságosnak. De alig több, mint egy hét múlva ott leszünk. És félek. Különösen a Csillaggal való találkozástól. Úgy értem, régebben ti egy csapat voltatok, mielőtt én képbe kerültem volna...

– Úgy érted, mielőtt a barátja, Egér képbe került? Csillag akart elválni tőlem, nem emlékszel?

– Dehogynem. Mégis felhív minden héten, és tudom, hogy mindig írogattok egymásnak, és...

– Chrissie! Csillag a nővérem. Te pedig...

– Igen?

– Te vagy a másik felem. Ez más, teljesen más, és remélem, mindkettőtöknek van helye az életemben.

– Hát persze, de mégis nagy dolog ez... mármint előbújni.

– Brrr, utálom ezt a kifejezést! – mondta CeCe megborzongva. – Én én vagyok, ahogy mindig is. Utálom, ha beleszuszakolnak egy felcímkézett dobozba. Nézd! Ott egy másik tábla A szőlőskerthez. Ott kell jobbra fordulni.

Rákanyarodtak egy másik útra. A távolban CeCe lecsupasztított szőlőtőkék hosszú sorait vélte felfedezni.

– Nem úgy néz ki, mintha nagyon jól menne ez a hely. Dél-Franciaországban a szőlőskertek ilyenkor tele vannak levéllel meg gyümölcssel.

– CeCe, elfelejted, hogy a világnak ezen a részén pont fordítva vannak az évszakok, ahogy Ausztráliában is. Gondolom, a szőlőt nyáron szüretelik, vagyis valamikor február és március között, ezért olyan kopár most itt minden. Oké, ott egy másik tábla. *Üzlet, Kiszállítás, Recepció*. Menjünk a recepcióra, nem?

– Te vagy a főnök – mondta CeCe, miközben az eső épp elállt, és a nap kezdett előbújni a felhők mögül. – Pont olyan az időjárás, mint Angliában – motyogta. – Egyik pillanatban esik, a másikban süt a nap.

– Lehet, hogy azért él itt olyan sok angol, bár tegnap azt mondta a nagyapád, hogy a legnagyobb bevándorló közösség a skótoké, aztán pedig az íreké.

– Akik a világ másik végére jönnek szerencsét próbálni. Végül is én ugyanezt tettem. Nézd, ott egy másik *Recepció* tábla. Milyen szép az az öreg kőház! Nagyon otthonosnak tűnik itt a völgyben,

körbevéve a hegyekkel. Kicsit olyan, mint a genfi otthonunk, csak tó nélkül – jegyezte meg CeCe, miközben Chrissie leparkolt.

A kétszintes farmház a hegyoldalban állt a szőlősorok felett, amelyek teraszosan ereszkedtek a völgybe. A falai masszív, szürke, egyenetlen felületű kövekből készültek, amelyek bonyolult rendszerben illeszkedtek egymáshoz. Hatalmas ablakai visszatükrözték a tisztuló ég kékjét, és egy fedett veranda ölelte körül minden oldalról, amelynek a korlátjáról vidám, vörös, cserepes begóniák csüngtek. CeCe úgy sejtette, hogy a főépülethez az évek során hozzáépíthettek, mivel egyes falak világosabb, mások sötétebb szürkék voltak, attól függően, mióta koptatta őket az időjárás.

– Ott van a recepció – szakította félbe Chrissie a gondolatait, és egy ajtóra mutatott a farmháztól balra. – Lehet, hogy van ott valaki, aki segíthet megtalálni Maryt. Nálad van a gyűrű rajza, amit Ally küldött?

– A hátizsákomba raktam, amikor elindultunk.

CeCe kiszállt, és magához vette a táskát a hátsó ülésről. Kihúzta az első zseb cipzárját, majd elővette a rajzot.

– CeCe, most komolyan, teljesen összegyűrődött! – mondta Chrissie ijedten.

– Mit számít? Így is látszik a gyűrű.

– Igen, de nem tűnik túl professzionálisnak. Úgy értem, bekopogsz egy teljesen idegen ember ajtaján, hogy közöld vele vagy az egyik rokonával, hogy azt hiszed, ő a hiányzó húgod... Azt fogja hinni, hogy elment az eszed. Én biztosan ezt hinném – magyarázta Chrissie.

– Hát, nem tehetünk mást, mint hogy megkérdezzük. Hú, most hirtelen ideges lettem. Igazad van, tényleg azt hiszik, hogy örült vagyok!

– Legalább van egy fényképed a testvéreidről meg az apádról. Azon mind normálisnak tűntök.

– Igen, de nem úgy nézünk ki, mintha testvérek lennék – felelte CeCe, miközben Chrissie becsukta és bezárta a kocsiajtókat. – Na, menjünk, mielőtt megfutamodom.

A recepción – egy kicsi, fenyőborítású bemutatóteremben a főépület oldalában – nem találtak senkit. CeCe csengetett, ahogy azt a pulton lévő felirat javasolta.

– Nézd ezt a sok bort! – mondta Chrissie, ahogy körbesétált a bemutatóteremben. – Van közöttük díjnyertes is. Ez egy elég komoly hely. Lehet, hogy meg kellene kóstolnunk néhányat.

– Még csak ebéidő van, és ha ilyenkor iszol, elálmosodsz. Ráadásul vezetsz is...

– Jó napot! Segíthetek? – Egy magas, szőke, világoskék szemű, fiatal nő lépett be egy oldalsó ajtón. CeCe azon tűnődött, hogy igazi természetes szépség.

– Igen, Mary McDougallal szeretnék beszélni – mondta.

– Én vagyok az – mondta a nő. – Mary MacDougal. Miben segíthetek?

– Ó, hát...

– Nos, én Chrissie vagyok, ő pedig CeCe – vette át a szót Chrissie a megkukult barátnőjétől –, és az a helyzet, hogy CeCe apjának, aki egyébként már meghalt, van egy ügyvédje, aki évek óta keresi azt a nőt, akit a családjuk csak a „hiányzó nővérként” emleget. Nemrégiben ez az ügyvéd azt a hírt kapta, hogy a hiányzó nővért Mary McDougalnak hívhatják, és itt lakik. Elnézést, tudom, hogy az egész egy kicsit furcsán hangzik, de...

– Arról van szó, Mary – vette át a szót CeCe, aki mostanra összeszedte a bátorságát –, hogy Pa Salt, vagyis az apánk hatunkat, hat lányt fogadott örökbe kisbaba korunkban, és gyakran mesélt egy „hiányzó nővérrel”, akit nem talált. Mindannyiunkat a Plejádok csillagkép egyik csillagáról nevezett el, és a legfiatalabb, Merope mindig is hiányzott. Tehát tulajdonképpen ő a hiányzó hetedik nővér, mint *A hét nővér* legendájában, tudod?

Mivel a fiatal nő üres tekintettel bámult rá, CeCe sietve folytatta:

– Vagyis valószínűleg nem tudod. Mi a mítoszokkal nőttünk fel, de a legtöbb ember sohasem hallott a hét nővérrel, hacsak nem érdeklő kifejezetten a csillagászat vagy a görög legendák. – CeCe rájött, hogy összevissza beszél, úgyhogy inkább befogta a száját.

– Ó, én hallottam a hét nővérrel! – felelte Mary mosolyogva. – Az anyám, aki szintén Mary, ókortudományt tanult az egyetememen. Mindig Platónról meg a többiektől idéz.

– Az anyukádat is Marynek hívják? – kérdezte CeCe elkerekedett szemmel.

– Igen, Mary McDougalnak, ahogy engem is. Az én nevem

hivatalosan Mary-Kate, bár mindenki M. K.-nek szólít. Ööö... van bármi egyéb információtok erről a hiányzó nővérrel?

– Igen, egyetlen dolog. Van egy rajzunk egy gyűrűről – mondta Chrissie, és letette az összegyűródött papírlapot Mary-Kate elé, akit egy keskeny pult választott el tőlük. – Egy smaragdokkal kirakott, hétágú csillag alakú gyűrű, a közepén egy gyémánttal. Állítólag ez a bizonyos Mary kapta, ööö, valakitől, és ez bizonyítja, hogy ő az, akit keresünk, ha érted, mire gondolok. Sajnos ez az egyetlen tárgyi nyom, amit követni tudunk. Úgyhogy elnézést, hogy zavartunk, és...

– Várjunk csak! Megnézhetem még egyszer a rajzot?

CeCe meglepetten nézett rá.

– Felismered?

– Azt hiszem, igen.

CeCe gyomra összerándult. Chrissie-re pillantott, és a legszívesebben gátlás nélkül megfogta és megszorította volna a kezét, de még nem állt készen így mutatkozni nyilvánosan. Úgyhogy csak várt, amíg a fiatal nő alaposabban is megvizsgálta a képet.

– Nem vagyok benne biztos, de nagyon hasonlít anya gyűrűjére – merengett Mary-Kate. – Vagyis most már az én gyűrűmre, mert nekem adta a huszonegyedik születésnapomra.

– Tényleg? – kérdezte CeCe elképedve.

– Igen, anyának azóta megvan ez a gyűrűje, amióta az eszemet tudom. Nem hordta mindennap, de néha, különleges alkalmakkor elővette az ékszeres dobozából, és felvette. Mindig nagyon szépnek találtam. Tudod, nagyon kicsi, és ő csak a kisujjára tudta felhúzni, ami nem nézett ki valami jól, vagy a gyűrűsujjára, de azon meg már volt egy eljegyzési meg egy karikagyűrű. Mivel én nem készülök eljegyezni magam senkivel, vagy férjhez menni, nekem mindegy, melyik ujjamon hordom – tette hozzá Mary mosolyogva.

– Ez azt jelenti, hogy most is nálad van? – kérdezte CeCe sietve. – Megnézhetnének?

– Az a baj, hogy mielőtt elutazott, anya megkérdezte, nem vihetné-e magával, mivel én olyan ritkán hordom, de lehet, hogy végül itthon hagyta... Mi lenne, ha feljönnétek a házba?

Ebben a pillanatban egy magas, izmos, akubrakalapot viselő férfi dugta be a fejét az ajtón.

– Szia, Doug! – köszönt Mary-Kate. – Minden oké?
– Igen, csak viszek néhány üveg vizet a csapatnak – mutatott Doug a kint várakozó, természetes férfiakra. – Maguk turisták?
– Olyasmi. Gyönyörű ez a vidék – mondta Chrissie, aki felismerte a férfi ausztrál kiejtését.
– Ez így van.
– Felugrom a házba a vendégekkel egy kicsit – közölte Mary-Kate. – Úgy vélik, valamiféle családi kapcsolat lehet közöttünk.
– Tényleg? – Doug CeCere, majd Chrissie-re nézett, és a homlokát ráncolta. – Nos, mi itt kint ebédelünk a csapattal, ha bármire szükséged lenne – mutatott egy kerek faasztalra, amelynél épp helyet foglaltak a munkások.
– Kösz, Doug – mondta Mary-Kate.
A férfi bólintott, még egyszer végigmérte CeCet és Chrissie-t, majd távozott.
– A mindenit, nem szívesen keverednék konfliktusba ezekkel a fickókkal! – jegyezte meg CeCe elképedve, miközben a kint összegyűlt csoportot figyelte.
– Ez igaz – felelte Mary-Kate mosolyogva. – Ne is törődjetek Douggal! Amióta anya és Jack, a bátyám elutazott, mindentől meg akar védeni. Ezek a fickók nagyon jó fejek egyébként. Tegnap együtt vacsoráztam velük. Na, menjünk!
– Kint is megvárhatunk, tényleg – mondta Chrissie.
– Dehogy. Bár bevallom, egy kicsit furcsának találom ezt az egészet. De mindegy, ahogy láthattátok, biztonságban vagyok.
– Kösz – mondta CeCe, miközben Mary-Kate felnyitotta a pult egyik részét, és beengedte őket. Elindultak felfelé a falépcsőn, majd egy folyosón át beléptek a tágas nappaliba, amely egyik oldalán a völgyre és a hegyekre nézett, a másik oldalán pedig egy hatalmas kandalló állt.
– Kérlek, üljete le, én pedig idehozom a gyűrűt.
– Köszönjük, hogy megbízol bennünk – szólt utána CeCe.
– Ugyan! Szólok Fletchnek, a haveromnak, hogy jöjjön be, és tartson titeket szóval.
– Rendben – bólintott Chrissie.
Mary-Kate kiment a szobából, ők pedig leültek az öreg, de kényelmes kanapéra a kandallóval szemben. Chrissie megszorította CeCe kezét.

– Jól vagy?

– Aha. Milyen kedves lány! Nem biztos, hogy én beengedtem volna két idegent a házamba egy ilyen történet után.

– Nem, de az emberek errefelé sokkal jobban megbíznak egymásban, mint a nagyvárosokban. Ezenkívül, ahogy ő is mondta, odakint van egy egész csapat testőre.

– A szóke hajával és a kék szemével Csillagra emlékeztet.

– Igen, a képek alapján tényleg, de ne feledd, hogy a testvéreid közül senki sem vér szerinti rokon, szóval valószínűleg Mary-Kate sem az – jegyezte meg Chrissie.

Az ajtó kinyílt, és egy tagbaszakadt, magas, húsz-egynéhány éves fiatalember lépett a szobába. Hosszú, világos haja a vállára lógott a kötött gyapjúsapkája alól, a fülébe több ezüstpiercing volt tűzve.

– Sziasztok! Fletch vagyok, örülök, hogy találkozunk.

A lányok bemutatkoztak, majd Fletch leült a velük szemben lévő karosszékbe.

– M. K. azért küldött, hogy megakadályozzam, hogy fegyvert fogjatok a fejéhez, amikor el akarjátok venni tőle az ékszert – jelentette be vigyorogva. – Miről van szó?

CeCe hagyta, hogy Chrissie magyarázza el a dolgot, mivel ő sokkal jobb volt az ilyesmiben.

– Tudom, hogy furcsán hangzik – fejezte be Chrissie a mondkáját –, de CeCe egy nagyon különös családból jön. Mármint nem ők különösek, hanem az, hogy az apjuk a világ különböző pontjairól fogadta örökbe őket.

– Tudod, miért fogadott örökbe titeket? Úgy értem, miért éppen titeket? – kérdezte Fletch.

– Fogalmam sincs – felelte CeCe. – Gondolom, véletlenszerűen, ahogy utaztatott. Egyszerűen csak ott voltunk, felkapott és hazavitt minket.

– Értem. Vagyis nem értem, de...

Ebben a pillanatban Mary-Kate lépett a nappaliba.

– Átnéztem az ékszeres dobozomat, meg anyáét is, de nem találtam a gyűrűt. Lehet, hogy mégis magával vitte.

– Mennyi ideig lesz távol? – kérdezte CeCe.

– Amikor elindult, úgy fogalmazott: „ameddig kedvem tartja”. – Mary-Kate vállat vont. – Apám nemrég halt meg, és azután

döntött úgy, hogy szeretne elmenni egy világ körüli útra, hogy meglátogassa a barátait, akiket évek óta nem látott, amíg még elég fiatal ahhoz, hogy ezt megtegye.

– Sajnálom, hogy meghalt az apukád. Mint mondtam... az enyém is nemrég halt meg – jegyezte meg CeCe.

– Köszönöm – felelte Mary-Kate. – Elég nehéz időszak ez, tudjátok? Még csak néhány hónapja történt.

– Az anyukádat is sokként érhettem – jegyezte meg Chrissie.

– Ó, igen! Bár apa hetvenhárom éves volt, sohasem gondoltunk rá úgy, mintha öreg lenne. Anya sokkal fiatalabb nála, jövőre lesz kereken hatvan. De ránézésre róla sem lehet megmondani, hogy ennyi idős... nagyon fiatalos. Nézzétek, itt van róla egy kép, ami tavaly készült, a bátyámmal, apával meg velem. Apám mindig azt mondta, hogy anyám Grace Kellyre hasonlít.

Amikor Mary-Kate odahozta a fényképet, mindkét lány elképedve bámulta. Ha Mary-Kate csinos volt, akkor az idősebb Mary igazi szépségnek tűnt még így, az ötvenes évei vége felé is.

– A mindentit! Nem tűnik sokkal többnek negyvennél.

– Tényleg – tette hozzá CeCe. – Hát... gyönyörű.

– Az, de ami még fontosabb, nagyszerű ember. Anyát mindenki szereti – jelentette ki Mary-Kate mosolyogva.

– Ezt én is megerősíthetem – jegyezte meg Fletch. – Igazán különleges ember; melegszívű, szeretetteljes.

– Igen, az örökbe fogadó anyánk, Ma is ilyen... az ő jelenlétében az ember megszereti saját magát – magyarázta CeCe, miközben a többi képet nézte a kandallópárkányon. Az egyik fekete-fehér képen egy nő volt látható, aki úgy nézett ki, mint idősebb Mary fiatal korában, sötét, egyetemi talárban és sapkában, széles mosollyal az arcán. A háttérben kőoszlopok látszódtak egy nagy épület bejáratának két oldalán.

– Ó is az anyukád? – mutatott CeCe a képre.

– Igen, a diplomaosztóján a dublini Trinity College-ban – bólintott Mary-Kate.

– Tehát ír?

– Bizony.

– Szóval tényleg nem tudod, meddig lesz távol? – kérdezte Chrissie.

– Nem, mint említettem, határozatlan időre utazott el. Azt

mondta, épp az az egyik lényege a körútnak, hogy nincs határ-ideje. Bár az első néhány hetet megtervezte.

– Ne haragudj, hogy ezzel zavarunk, de szeretnénk találkozni veled, és megkérdezni őt a gyűrűről. Tudod, hogy merre járhat most? – kérdezte CeCe.

– Kint van a hűtőn az útiterve. Megyek, megnézem, de azt hiszem, hogy még a Norfolk-szigeten van – felelte Mary-Kate, és kilépett a szobából.

– Norfolk? – kérdezte CeCe a homlokát ráncolva. – Az nem egy angliai megye?

– De igen – felelte Fletch –, meg egy kis szigetet is így hívnak a Csendes-óceánon Ausztrália és Új-Zéland között. Gyönyörű hely, és amikor M. K. anyukájának a legjobb barátja, Bridget itt járt néhány éve, együtt elutaztak oda. Bridgetnek annyira megtetszett a hely, hogy elhatározta, otthagyja Londont, és ideköltözik.

– Igen, a hűtőn lévő útiterv alapján anya még a szigeten van – jelentette be Mary-Kate, amikor ismét megjelent.

– Meddig? És hogy juthatunk el oda? – kérdezte CeCe.

– Még néhány napig, de a szigetre hamar el lehet jutni repülővel Aucklandből. Bár azt tudom, hogy nem mindennap indulnak járatok. Ki kellene deríteni, mikor mennek – mondta Mary-Kate.

– A francba! – motyogott CeCe az orra alatt, és Chrissie-re nézett. – Holnap késő este indul a gépünk Londonba. Van erre időnk?

– Muszáj, hogy legyen, nem? – felelte Chrissie egy vállrándítással. – Úgy értem, itt van a szomszédban, legalábbis ahhoz képest, ha Európából kellene visszajönnünk ide. És ha be tudnánk azonosítani a hiányzó nővért a gyűrű segítségével, akkor...

– Megnézem, mikor indulnak gépek a Norfolk-szigetre, meg Queenstownból Aucklandbe, mert gyorsabb, ha repülővel mentek, mint ha kocsival – jelentette be Fletch, majd felállt, és az újságokkal meg a magazinokkal telepakolt, hosszú, fából készült étkezőasztalhoz sietett, amelyen helyet kapott egy régi számítógép is. – Beletelhet egy kis időbe, mert finoman fogalmazva, kicsit trükkös erőfelé az internet – tette hozzá, majd gépelni kezdett. – Hát, igen, jelenleg nincs is kapcsolat – sóhajtott fel.

– Láttam a bátyádat azon a fotón. Ő Új-Zélandon van jelenleg? – kérdezte CeCe Mary-Kate-től.

– Itt él, de épp elutazott Dél-Franciaországba, hogy a francia borkészítésről tanuljon.

– Akkor hát ő veszi majd át a borászatot az apádtól? – érdeklődött Chrissie.

– Úgy van. Hé, nem vagytok éhesek? Már rég elmúlt ebédidő.

– Éhen halunk – felelte egyszerre Chrissie és CeCe.

Miután négyen összedobták a kenyérből, helyi sajtból meg felvágottból álló ebédet, letakarították az asztalt, és leültek enni.

– És ti hol éltetek most? – kérdezte Fletch.

– Alice-ben – felelte CeCe. – De a családi otthonunkat Atlantisznak hívják, és a Genfi-tó partján van, Svájcban.

– Atlantisz a mitológia szerint Atlasz otthona, aki a hét nővér apja – jegyezte meg Mary-Kate mosolyogva. – Az apád tényleg nagyon kedvelhette a görög mítoszokat.

– Igen. Van egy hatalmas távcsövünk, ami még ma is ott áll a házunk tetején lévő csillagvizsgálóban. Mire megtanultunk beszélni, mindnyájan kívülről fújtuk az Orion körüli csillagok nevét – magyarázta CeCe. – Őszintén szólva, engem nem igazán érdekelt a téma, amíg Alice-be nem jöttem, és ki nem derült, hogy az őslakos mitológia szerint a hét nővér mindegyike istennő. És ez elgondolkodtatott: miként lehet, hogy a hét nővér legendája tényleg mindenhol jelen van? A maja, a görög, a japán kultúrában... ezek a nővérek a világ minden táján híresek.

– A maoriknak is vannak történeteik a nővérekről – tette hozzá Mary-Kate. – Itt úgy hívják őket, hogy Matariki lányai. Mindegyiknek különleges képességei és adottságai vannak, amiket megosztanak az emberekkel.

– De honnan tudhattak a különböző kultúrák egymásról annak idején? – kérdezte Chrissie. – Úgy értem, nem volt internet, sem posta vagy telefon; hogyan lehetséges, hogy ezek a legendák ennyire hasonlítanak egymásra, ha nem volt kommunikáció a népek között?

– Tényleg meg kellene ismerkednetek az anyukámmal – kuncogott Mary-Kate. – Ő aztán hosszasan tudna beszélni ezekről a témákról. Igazi lángész... ellentétben velem, sajnos. Engem jobban érdekel a zene, mint a filozófia.

– De hasonlítasz rá – jegyezte meg Chrissie.

– Igen, sokan mondják, pedig valójában örökbe fogadtak.

CeCe Chrissie-re pillantott.

– Nahát! – mondta. – Akárcsak engem és a nővéreimet. Azt tudod, hogy pontosan honnan fogadtak örökbe? És hogy kik a vér szerinti szüleid?

– Nem. Anya és apa beszéltek nekem az örökbefogadásról, amint elég idős lettem ahhoz, hogy megértem, de én mindig is úgy éreztem, hogy anya az anyukám, és apa... volt az apukám. Ennyi.

– Bocs a kíváncsiskodásért – mentegetőzött CeCe sietve.

– Csak... szóval, ha örökbe fogadtak, akkor...

– Akkor lehet, hogy tényleg te vagy a hetedik nővér – fejezte be Chrissie a mondatot helyette.

– Nézd, én megértem, hogy a családod régóta keresi ezt a személyt – felelte Mary-Kate gyengéden –, de nekem sohasem beszélt az anyám semmiféle „hiányzó nővéréről”. Csak annyit tudok, hogy titkos örökbefogadás volt, és hogy itt történt, Új-Zélandon. Anya biztosan tisztázza majd a dolgot, ha találkoztok vele.

– Oké – mondta Fletch, és felállt. – Megpróbálok megint felcsatlakozni a netre, hogy kiderítsük, el tudtok-e jutni a következő huszonnegy órában a Norfolk-szigetre.

Azzal leült a számítógép elé.

– Van az anyukádnak mobiltelefonja? – kérdezte Chrissie.

– Van – felelte Mary-Kate –, de ha azt akarod kérdezni, hogy fel tudjuk-e hívni... elég kicsi az esélye annak, hogy van térerő a szigeten. Az ottani életnek az az egyik szépsége, hogy ötven évvel le vannak maradnak a világ többi részétől, különösen a modern technológiát illetően.

– Oké, Houston, felszálltunk! – kiáltott fel Fletch. – Holnap reggel hétkor van egy járat Queenstownból, ami valamivel kilenc előtt érkezik Aucklandbe. A Norfolk-szigetre pedig tíz órakor megy egy gép, és néhány óra alatt ott van. Hánykor indultok Sydney-ből holnap este?

– Este tizenegy körül – felelte Chrissie. – Megy gép Sydney-be Norfolkra késő délután?

– Megnézem – felelte Fletch, és visszafordult a képernyőhöz.

– Még ha sikerülne is időben elrepülnünk, csak néhány óránk lenne a szigeten – tűnődött CeCe.

– Elég kis szigetről van szó – jegyezte meg Fletch.

– Mary-Kate, nem próbálnád meg mégis felhívni az anyukádat? – kérdezte Chrissie. – Úgy értem, igazán fájdalmas lenne, ha odautaznánk, és kiderülne, hogy nincs ott.

– Persze, megpróbálhatom. És Bridgetet is felhívom, a barát-nőjét, akit meglátogatott. Anya a hűtőn hagyta a telefonszámát... megyek, idehozom, és felhívom mindkettőjüket.

– Szerencsénk van! – jelentette be Fletch. – Délután ötkor van egy gép a szigetről Sydney-be. Ha norfolki idő szerint reggel tíz óra negyvenkor megérkeztek, akkor bőven lesz időtök, hogy találkozzatok Mary-Kate anyukájával. Akit egyébként Merrynek* hívunk... állítólag így nevezték kiskorában, mert folyton nevetett.

– Ez aranyos – mosolygott Chrissie.

– Engem bezzeg nem így becéztek kiskoromban – motyogta CeCe. – Electra meg én voltunk a dühös, kiabálós testvérek.

– Felhívtam anyát meg Bridgetet, de csak a hangposta jelentkezett a mobilon meg a vonalason is – közölte Mary-Kate, amikor visszatért a konyhából. – Hagytam üzenetet, hogy próbáltok kapcsolatba lépni anyával a gyűrű miatt, és hogy holnap meg akarjátok látogatni, úgyhogy ha sikerül meghallgatniuk, tudni fognak az érkezésekről.

– Nos? – Fletch kérdően nézett a lányokra a képernyő fölött.

– Három hely van még Aucklandbe és a Norfolk-szigetre, és ket-tő vissza Sydney-be. Mentek vagy sem?

CeCe Chrissie-re nézett, aki vállat vont.

– Ha már itt vagyunk, legalább meg kellene próbálnunk találkozni Mary-Kate anyukájával, CeCe.

– Igen, igazad van, még akkor is, ha holnap korán kell kel-nünk. Ha megadom a bankkártyaadataimat, Fletch, meg tudod venni nekünk a jegyeket? Elnézést, hogy téged kérünk meg, de kétfem, hogy találnánk errefelé internetkávézót.

– Azt nem fogtok találni, de ne aggódj, szívesen teszem.

– Ó, még egy dolog! Tudtok javasolni egy helyet, ahol meg-

* vidám, jókedvű (angol)

szállhatunk éjszakára? – kérdezte Chrissie, aki mindig gyakorlatiasan gondolkodott.

– Persze, itt a melléképületben – felelte Mary-Kate. – A hálószobákat általában a munkások használják, de most biztosan van egy üres szoba. Nem valami elegáns, csak emeletes ágyak vannak bennük, de ez a legközelebbi hely, ahol megszállhattok.

– Ezer hála és köszönet érte – mondta Chrissie. – Most pedig nem zavarunk tovább. Szívesen sétálnék egyet odakint. Gyönyörű ez a vidék!

– Rendben, csak megmutatom a szobákat, és... – Mary-Kate Fletchre pillantott, majd folytatta: – Anya teli mélyhűtőt hagyott itt, szívesen kiolvasztok egy csirkeragut estére. Van kedvetek velünk tartani? Szeretnék többet hallani a családotról meg arról, milyen kapcsolatban állhatunk egymással.

– Igen. Szuper lenne, ha kiderülne, hogy te vagy a hiányzó nővérünk. És igazán kedves tőled, hogy meghívsz minket – mondta CeCe mosolyogva. – Kösz, hogy ilyen szívesen látsz minket.

– Ilyenek az új-zélandiak – közölte Fletch egy vállrándítással. – Kölcsönösen megosztják, amijük van.

– Köszönjük – mondta Chrissie. – Akkor később találkozunk. Odakint friss és hűvös volt a levegő, az ég pedig mélykék.

– Mennyire más itt, mint Ausztráliában... Ezek a hegyek Svájcra emlékeztetnek, csak ez a vidék sokkal vadabb – tűnődött CeCe, miközben a szőlősorok mellett sétáltak. Találtak egy keskeny ösvényt, amely a lankás hegyoldalon vezetett felfelé, és ahogy elindultak rajta, a növényzet egyre vadregényesebb lett. CeCe az ujjaival végigsimította a bokrok leveleit, amelyekből áradt a természet élénk, friss illata.

Ismeretlen madárhangokat hallott a fák felől, meg halk vízcsobogást, majd letérve az ösvényről a hangok irányába húzta Chrissie-t. Elindultak a szederbokrok között – amelyek még nedvesek voltak az esőtől, és csillogtak a napfényben –, amíg el nem érkeztek egy sebes folyású, kristálytisza patakhoz, amely sűrű kőek között csobogott. A szitakötőket nézték a víz felszínén, és CeCe mosolyogva fordult Chrissie-hez.

– Bárcsak hosszabb időt tölthetnénk itt! – mondta. – Annyira szép és békés.

– Én is szívesen visszajönnék egy nap, hogy felfedezzük ezt

a vidéket – értett egyet Chrissie. – Nos... mit gondolsz arról, hogy Mary-Kate nem akar tudni a vér szerinti szüleiről? Úgy értem, neked is voltak kétségeid, amikor elindultál felkutatni a vér szerinti családodat.

– Az más volt – felelte CeCe lihegve, miközben követték a patok útját felfelé, és elhessegetett egy bogarat az arcából. – Pa akkor halt meg, Csillag furcsán kezdett viselkedni, és eltávolodott tőlem... Szükségem volt valamire... vagy valakire, aki az enyém, tudod? Mary-Kate-nek van egy szerető anyukája meg bátyja, valószínűleg nem érez késztetést arra, hogy felkavarja a dolgokat.

Chrissie bólintott, majd elkapta CeCe karját, és visszahúzta.

– Megállhatunk egy pillanatra? Fáj a lábam.

Leültek egy kis mohás, füves területen, hogy kifújják magukat, és Chrissie CeCe ölébe tette a lábát. A kényelmes csendben elnéztek a völgy irányába. Odalent csak a farmház és a rendezett szőlősorok jelezték, hogy emberek is laknak a környéken.

– Szóval, szerinted megtaláltuk? – kérdezte CeCe egy idő után.

– Tudod, mit? – felelte Chrissie. – Szerintem lehet, hogy igen.

A vacsora aznap este Mary-Kate-tel és Fletchcselel kellemes és nyugodt volt; két üveg kiváló házi pinot noir elfogyasztása és jóval éjfél után CeCe meg Chrissie elbúcsúztak a vendéglátóiktól, és elindultak a melléképületben lévő szobájukba. Ahogy Mary-Kate is mondta, a szoba egyszerű volt, de volt benne minden, amire csak szükségük lehetett: zuhanyzó és vastag gyapjútakaró az éjszakai hideg ellen.

– Nahát! Alice-ben általában le kell rúgnom magamról az ágy-neműt, mert izzadok, itt meg takaró alatt kuporgok – nevetgélt CeCe. – Mit gondolsz Mary-Kate-ről?

– Szerintem jó fej – felelte Chrissie. – Ha kiderülne, hogy ő a hiányzó hűgöd, örülnék, hogy itt van a közelben.

– Azt mondta, huszonkét éves, ami tökéletesen illeszkedik a sorba. Electra, aki a legfiatalabb közülünk, huszonhat éves. De az is lehet, hogy teljesen téves nyomon járunk – tette hozzá CeCe sietve. – Bocs, de én mindjárt elalszom.

Chrissie átnyúlt a szomszédos ágyra, és megfogta a kezét.

– Jó éjt, drágám! Aludj jól! Holnap jó korán kell kelniünk.